

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Slaběňákovou ve věci

žalobce: **Město Nový Jičín**, IČO 00298212
sídlem Masarykovo náměstí 1, 741 01 Nový Jičín
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Panáčkem
sídlem Požární 643, 742 45 Fulnek

proti
žalovanému: **JUDr. Jaromír K.**,
sídlem xxx

o zaplacení částky 3 044 630,36 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 3 044 630,36 Kč a dále úrok z prodlení v zákonné výši vyčíslený ke dni 9. 10. 2019 v částce 2 379 359,96 Kč.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 277 322 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta žalobce.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit ČR – Krajskému soudu v Ostravě náklady státu ve výši 1 306 Kč na účet č. 19-4123761/0710, KS 1148, VS 1122012209, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit ČR – Krajskému soudu v Ostravě soudní poplatek ve výši 1 291 Kč na účet č. 3703-4123761/0710, KS 1148, VS 1122012209, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Právní předchůdce žalobce se žalobou ze dne 20. 5. 2009 a posléze i dalšími doplněními svých skutkových tvrzení domáhal po žalovaném zaplacení částky 2 714 502 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody, kterou mu žalovaný měl způsobit tím, že se jako advokát, který zastupoval Bytový podnik Nový Jičín (dále jen BP) na základě objednávky na právní služby ze dne 24. 11. 2005 a generální plné moci založené u Okresního soudu v Novém Jičíně, ve lhůtě dle § 114 b, odst. 1 o.s.ř. se nevyjádřil k žalobě žalobce Miroslava P. (žaloba byla vedena u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 13 C 343/2005) a tím způsobil, že Okresní soud v Novém Jičíně o návrhu Miroslava P. (který vůči BP uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 2 568 000 Kč) rozhodl rozsudkem pro uznání. Žalobce tvrdil, že na základě pravomocného rozsudku, kterým bylo žalobě vyhověno, zaplatil BP celkem částku 2 714 502 Kč, ač v případě, že by žalovaný včas na výzvu soudu reagoval, by byla žaloba Miroslava P. jako zcela nedůvodná zamítnuta. Miroslav P. se totiž touto žalobou domáhal náhrady škody, která mu měla vzniknout tím, že BP násilně dne 3. 11. 2003 uzavřel jeho prodejnu na xxx v Novém Jičíně a zajistil v této prodejně jeho majetek ve zboží a vybavení prodejny. Žalobce tvrdil, že žaloba Miroslava P. tak, jak byla koncipována, nebyla řádně uplatněným nárokem - touto žalobou byla požadována náhrada škody, ač by důvodná byla žaloba na vydání věci (vlastnická žaloba).
2. Žalobce ale dále tvrdil, že ani vlastnická žaloba by neměla šanci na úspěch, neboť uzavřením prodejny dne 3. 11. 2003 vykonával BP po právu zadržovací právo dle § 175 OZ ve vazbě na § 672 OZ, neboť Miroslav P., který měl na základě platně uzavřené nájemní smlouvy pronajaty nebytové prostory na xxx v Novém Jičíně, dlužil na nájemném částku 1 293 065,90 Kč.
3. Dále žalobce tvrdil, že pro zastupování BP byl žalovaný vybaven plnou mocí a právní služby poskytoval na základě mandátní smlouvy ze dne 10. 2. 2002.
4. Žalovaná částka dle žalobce představuje to, co BP z důvodu pravomocného rozsudku ve věci vedené u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 13 C 343/2005 plnil (dle dispozic právního zástupce Miroslava P.), a to částka 2 231 796,50 Kč byla dne 9. 5. 2008 zaplacená Miroslavu P., částka 19 986,50 Kč byla dne 9. 5. 2008 zaplacená soudnímu exekutorovi JUDr. Jirímu Fišerovi, částka 78 986,50 Kč byla dne 20. 6. 2008 zaplacená soudnímu exekutorovi JUDr. Jirímu Fišerovi, částka 7 735 Kč byla dne 20. 6. 2008 zaplacená soudnímu exekutorovi JUDr. Jirímu Fišerovi, částka 102 720 Kč byla zaplacená dne 13. 5. 2008 a představuje soudní poplatek za odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně, č.j. 13 C 343/2005-92 a částka 273 491 Kč byla zaplacená dne 13. 5. 2008 a představuje náhradu nákladů řízení.
5. Podáním ze dne 1. 3. 2012 navrhl žalobce rozšíření žaloby o částku 330 128,36 Kč s přísl. (tato částka dle žalobce představuje další náklady, které BP zaplatil v přímé souvislosti s vydaným rozsudkem pro uznání, č.j. 13 C 343/2005-92 z 7. 8. 2007), tato částka je součtem částek 224 090,86 Kč, která byla zaplacená dne 28. 11. 2011 soudnímu exekutorovi JUDr. Tomáši Vránovi dle exekučního příkazu č.j. 103 EX 01917/04-43 ze 7. 5. 2008, 101 665 Kč, která byla zaplacená dne 22. 11. 2011 soudnímu exekutorovi JUDr. Tomáši Vránovi dle exekučního příkazu č.j. 103 EX 01119/07 ze 7. 5. 2008 a 4 372,50 Kč, která byla zaplacená dne 30. 11. 2011 soudnímu exekutorovi JUDr. Tomáši Vránovi. Usnesením ze dne 9. 3. 2012, č.j. 11 Cm 122/2009-145 soud změnu žaloby připustil.
6. Podáním ze dne 20. 7. 2012 navrhl žalobce změnu účastníků na straně žalobce, neboť původní žalobce zanikl a do jeho práv a povinností vstoupilo Město Nový Jičín. Usnesením ze dne 6. 8. 2012, č.j. 11 Cm 122/2009 soud rozhodl o právním nástupnictví.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, a to z několika důvodů:
Jednak tvrdil, že ve sporu BP s Miroslavem P. neměl oprávnění zastupovat BP a ani mu nebyla předána objednávka k zastupování BP v tomto sporu. Pokud mu byla udělena plná moc

k zastupování BP, tak ta je absolutně neplatná, neboť BP nebyl oprávněn v takovémto rozsahu plnou moc žalovanému udělit, neboť ji sám neměl. Oprávnění BP bylo limitováno tím, k čemu byl zmocněn zastupitelstvem a v tomto rozsahu mohl udělit plnou moc žalovanému. Nemohl mu tedy udělit plnou moc ve větším rozsahu. Řediteli BP nebyla udělena plná moc obecním zastupitelstvem k udělení další generální plné moci advokátu. Ředitel BP měl v době, kdy podával Miroslav P. žalobu, zmocnění na základě zřizovací listiny ze dne 21. 12. 2004, v této zřizovací listině takového oprávnění neměl. Oprávnění mu bylo uděleno až ve zřizovací listině z 15. 12. 2005.

8. Dále tvrdil, že svým jednáním nezpůsobil BP škodu, když žaloba Miroslava P. byla podána po právu (i kdyby reagoval na výzvu soudu ve věci 13 C 343/2005, soud by žalobě vyhověl), dále tvrdil, že BP není oprávněn podávat žalobu, a to pro nedostatek jeho aktivní legitimace a rovněž tvrdil, že sice jako advokát zastupoval BP, a to na základě plné moci z roku 2001, avšak v březnu 2005 BP již zaměstnával právníka a BP zmocnil žalovaného pouze k zastupování ad hoc a pro tyto účely jej vybavil speciální plnou mocí. Pro zastupování BP ve sporu Miroslava P. mu takovouto speciální plnou moc neudělil (i když objednávku na zastupování učinil).
9. K žalobě Miroslava P. vůči BP dále tvrdil, že k uzavření prodejny tímto způsobem přistoupil BP proto, že vedl s panem Miroslavem P. spory, kde po něm požadoval finanční nároky. Dříve než bylo o těchto nárocích pravomocně soudem rozhodnuto, přistoupil BP k tomu, že pro budoucí vykonatelnost těchto svých budoucích pohledávek si zajistil majetek pana P. ve zboží a vybavení prodejny. O všem co probíhalo v prodejně dne 3. 11. 2003, byl sepsán Mgr. Marcellem K., koncipientem exekutora JUDr. Vrány, zápis. V prodejně zůstalo veškeré účetnictví firmy včetně pokladny s hotovostí a veškeré zboží. Žalovaný dále uvedl, že pohledávky, které si BP chtěl zajistit zbožím, které zůstalo v prodejně, prodal třetí osobě firmě ppm czech s.r.o., se sídlem Praha 10, U trati 445/2b, PSČ 100 00, IČO 267 12 253, a to v době probíhajícího a v té době neukončeného soudního řízení s panem P.
10. Pokud žaloba Miroslava P. vůči BP měla vady, pak se jednalo o vady odstranitelné a Miroslav P. by je nepochybně odstranil, když v tomto řízení udělil plnou moc advokátu. Žaloba Miroslava P. tedy nebyla nedůvodná, neboť BP přistoupil k uzavření prodejny Miroslava P. bez pravomocného rozhodnutí o tom, že Miroslav P. má vůči BP nějaký dluh, tedy že by BP měl vůči Miroslavu P. pohledávky, které by ho opravňovaly k zajištění majetku Miroslava P. Tvrdil dále, že pokud se BP po Miroslavu P. domáhal zaplacení nájemného, pak takovýto nárok vůči němu neměl, neboť mezi BP a Miroslavem P. nebyla platně uzavřena nájemní smlouva pro absenci souhlasu Městského úřadu. BP tedy nemohl aplikovat zadržení movitých věcí dle § 175 OZ ve vazbě na § 672 OZ.
11. Pokud jde o výši žalované částky, pak žalovaný namítl i její nesprávnou výši, kdy částka, která je předmětem žaloby (i jejího rozšíření o částku 330 128,36 Kč), nebyla BP Miroslavu P. vyplacena, případně pokud jde o náklady řízení, pak tyto byly vyplaceny duplicitně. Žalovaný zpochybnil částky 19 986,50 Kč, 78 773 Kč a 7 735 Kč (z původní žaloby), neboť tyto částky pokud byly vyplaceny exekutorovi Dr. Fišerovi, pak mu byly zaplacený podruhé, neboť tento si již na exekutorskou odměnu zadržel věci v hodnotě 245 161,35 Kč, jednalo se o věci, které si zadržel při vyklizování prostorů, které užíval Miroslav P. na základě neplatné nájemní smlouvy.
12. Soud I. stupně o návrhu žalobce 2x rozhodl, pokaždé žalobu žalobce zamítl (v podrobnostech viz. rozsudek ze dne 24. 10. 2014, č.j. 11 Cm 122/2009-322 a rozsudek ze dne 11. 11. 2016, č.j. 11 Cm 122/2009-497). K včasnému odvolání žalobce ale odvolací soud oba rozsudky zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (viz usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 2015, č.j. 8 Cmo 102/2015-362 a usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 1. 2018, č.j. 8 Cmo 47/2017-497). Jak vyplývá z posledně uvedeného usnesení Vrchního soudu v Olomouci, a to bod 7., důvodem pro zrušení v pořadí druhého rozsudku soudu I. stupně byla skutečnost, že odvolací soud dospěl k odlišnému právnímu posouzení věci, než k jakému dospěl v předchozím zrušovacím usnesení a vyslovil závazný právní názor, že byla-li ve dnech 3. a 4. listopadu 2003 uzavřena prodejna Miroslava P., v níž se nacházelo zboží určené k dalšímu prodeji na základě protiprávního

uplatnění zadržovacího práva BP, mohl se Miroslav P. domáhat v první řadě jako vlastník vydání neprávem zadržovaných věcí proti tomu, kdo je zadržel a ne požadovat zaplacení ušlého zisku z nerealizovaného prodeje těchto věcí. Odvolací soud je proto toho názoru, že Miroslav P. by se náhrady za ušlý zisk úspěšně nedomohl.

13. Z výše uvedených důvodů proto uložil soudu I. stupně (s ohledem na výsledky řízení vedeného Okresním soudem v Novém Jičíně pod sp. zn. 13 C 343/2005) zjistit výši celkové platební povinnosti, která BP vznikla jako přímý důsledek rozhodnutí v této věci (tedy součet částky, k jejímuž zaplacení byl zavázán výrokem soudu prvního stupně ve věci samé, včetně úroků z prodlení z této částky od 14. listopadu 2003 do konce lhůty plnění v něm určené, výrokem tohoto rozhodnutí o nákladech řízení a o soudním poplatku a dále rozhodnutím odvolacího soudu o nákladech odvolacího řízení), kterou odvolací soud považuje za maximum, které může žalobce po žalovaném v tomto řízení důvodně požadovat. Vzhledem k tomu, že ohledně těchto skutečností dosud soud prvního stupně neučinil žádný skutkový závěr, právě tak jako o platbách, které na splnění právě této povinnosti BP vynaložil odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil. Soudu I. stupně bylo rovněž uloženo, aby posoudil důvodnost žaloby co do výše a ve věci znovu rozhodl spolu s rozhodnutím o nákladech řízení a odvolacího řízení.
14. V souladu s tím, co bylo soudu I. stupně odvolacím soudem uloženo, provedl tento soud důkazy o výši celkové platební povinnosti, která BP vznikla v důsledku rozhodnutí ve věci vedené Okresním soudem v Novém Jičíně pod sp. zn. 13 C 343/2005 a rozhodnutí odvolacího soudu jakož i důkazy o platbách, které na splnění této povinnosti BP vynaložil ať již přímo Miroslavu P. nebo za něj jiným subjektům.
15. Po rozhodnutí odvolacího soudu rozšířil žalobce svůj nárok ještě o částku 129 082,45 Kč, což je v součtu celková povinnost, která byla žalobci (resp. BP) soudy obou stupňů uložena (tato změna žaloby byla soudem připuštěna), vzápětí vzal svůj návrh o tuto částku (se souhlasem žalovaného) zpět, neboť v řízení bylo prokázáno, že žalobce (resp. BP) Miroslavu P. nebo za něj jiným subjektům tuto částku nezaplatil. Soud tedy řízení o částce 129 089,45 Kč zastavil.
16. Z dosud provedeného dokazování v návaznosti na závazný právní názor Vrchního soudu v Olomouci vycházel soud I. stupně z právního názoru odvolacího soudu, že žaloba Miroslava P., kterou se u Okresního soudu v Novém Jičíně domáhal proti BP zaplacení částky 2.568.000,- Kč s přísl. jako zisku, který mu ušel v důsledku neprávem uplatněného zadržovacího práva na zboží umístěné v prodejně v Novém Jičíně (13 C 343/2013) by byla zamítnuta a že tedy pokud žalovaný, jako advokát zastupující BP na výzvu soudu dle § 114b o.s.ř. včas nereagoval tak, že by navrhl zamítnutí této žaloby a v důsledku toho došlo k fikci uznání dle § 114b, odst. 5 o.s.ř., pak tímto omisováním jednáním žalovaného vznikla BP škoda, a že touto škodou je to, co BP Miroslavu P., či za něj zaplatil z celkové platební povinnosti, která je součtem částek, k jejichž zaplacení byl BP zavázán výrokem soudu prvního stupně ve věci samé, včetně úroků z prodlení z této částky od 14. listopadu 2003 do konce lhůty plnění v něm určené, výrokem tohoto rozhodnutí o nákladech řízení a o soudním poplatku a dále rozhodnutím odvolacího soudu o nákladech odvolacího řízení.
17. V rámci dokazování o platbách, které BP na splnění právě této povinnosti vynaložil, byly provedeny tyto důkazy:
 - žaloba Miroslava P. z 3. 11. 2005 na částku 2 568 000 Kč.
 - usnesení Okresního soudu v Novém Jičíně z 13. 2. 2006.
 - dopis BP z 28. 2. 2006.
 - rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze 7. 8. 2007, č.j. 13 C 343/2005-92.
 - odvolání ze dne 13. 4. 2006 a doplnění z 27. 8. 2007.
 - rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2008, č.j. 11 Co 650/2007-141.
 - dopis z 29. 4. 2008.
 - podání zprávy o výsledku jednání z 12. 5. 2008.
 - oznámení o provedení platby z 12. 5. 2008 (na dopise je uvedeno špatné datum) adresované

JUDr. Mičanovi.

- exekuční příkaz EX 0221656/06-31 vydaný na základě usnesení Okresního soudu v Novém Jičíně z 16. 11. 2005, č.j. 53 Nc 3613/2005-7.
- exekuční příkaz EX 0221215/05-8 k vymožení povinnosti vyklidit nebytové prostory a zaplatit oprávněnému náklady řízení 7 900 Kč.
- příkaz k úhradě nákladů exekuce ze 7. 5. 2008.
- exekuční příkaz 103 EX 01119/07-23 ze 7. 5. 2008.
- vyzoomění o právní moci.
- příkaz k úhradě nákladů exekuce z 21. 11. 2011.
- exekuční příkaz 103 EX 01917/04-43 ze 7. 5. 2008.
- příkaz k úhradě nákladů exekuce.
- dopis soudního exekutora adresovaný oprávněnému VZP ČR z 25. 11. 2011 – zaslání pravomocného příkazu k úhradě nákladů exekuce, sdělení aktuální výše dluhu.
- vyzoomění o právní moci z 22. 11. 2011.
- výpisy z účtu žalobce z 20. 6. 2008, 13. 5. 2008 a 9. 5. 2008 a dále výpisy z účtu žalobce z 22. 11. 2011, 28. 11. 2011 a 30. 11. 2011.
- dopis JUDr. Mičana z 12. 5. 2008.
- dopis zástupce BP z 9. 2. 2012.

18. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že BP zaplatil v souvislosti s rozsudkem 13 C 343/2005-95 částku 2 231 796,50 Kč dne 9. 5. 2008, částku 102 720 Kč dne 13. 5. 2008, částku 273 491 Kč dne 13. 5. 2008, částku 7 735 Kč dne 20. 6. 2008, částku 78 773 Kč dne 20. 6. 2008 a částku 19 986,50 Kč dne 9. 5. 2008; tato shodná tvrzení vzal soud za svá skutková zjištění dle § 120, odst. 4 o.s.ř.
19. Z provedených důkazů a shodných skutkových tvrzení účastníků a skutkových zjištění odvolacího soudu prezentovaných v závazném právním názoru, učinil soud následující skutkový závěr: Bylo prokázáno, že rozsudkem pro uznání ve věci vedené Okresním soudem v Novém Jičíně pod sp. zn. 13 C 343/2005 (potvrzeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2008, č.j. 11 Co 650/2007-141 vznikla BP platební povinnost vůči Miroslavu P. představující jistinu ve výši 2 568 000 Kč (výrok I. rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně potvrzeného rozsudkem Krajského soudu v Ostravě), náklady řízení 167 272 Kč (výrok II. rozsudku Krajského soudu v Ostravě), soudní poplatek 102 720 Kč (výrok III. rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně potvrzeného rozsudkem Krajského soudu v Ostravě), náklady odvolacího řízení ve výši 106 219 Kč (výrok III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě) a 2% úrok z prodlení z částky 2 568 000 Kč od 14. 11. 2003 do zaplacení (výrok I. rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně potvrzeného rozsudkem Krajského soudu v Ostravě).
20. Poplatková povinnost kromě úroků z prodlení činila 2 944 211 Kč.
21. Bylo prokázáno, že na tuto povinnost BP zaplatil dne 9. 5. 2008 částku 2 231 796,50 Kč (bezhotovostně na č.ú. xxx), dne 13. 5. 2008 částku 102 720 Kč (bezhotovostně na č.ú. xxx), dne 13. 5. 2008 částku 273 491 Kč (bezhotovostně na č.ú. xxx) a dále dne 20. 6. 2008 částky 7 735 Kč a 78 773 Kč a dne 9. 5. 2008 částku 19 986,50 Kč na č.ú. xxx. Tyto částky zaplatil BP na základě exekučního příkazu sp. zn. EX 0022 1215/05-2 ze 7. 5. 2008 k vymožení pohledávky oprávněného (kterým byl BP). O provedení exekuce bylo rozhodnuto příkázáním jiné pohledávky než z účtu povinného, a to pohledávky, kterou měl Miroslav P. vůči BP dle rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 3. 4. 2006, č.j. 343/2005-55).
22. Celkem tedy BP zaplatil s prodlením částku 2 714 502 Kč. Tím, že bylo prokázáno, že BP zaplatil tuto částku s prodlením, bylo prokázáno, že mu vznikla platební povinnost i pokud jde o úrok z prodlení dle výroku I. rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně potvrzeného rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, který nabyl právní moci 28. 4. 2008.

23. Bylo-li prokázáno, že výrokem I. rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně potvrzeného rozsudkem Krajského soudu v Ostravě bylo uloženo BP zaplatit i 2% úrok z prodlení z částky 2 568 000 Kč od 14. 11. 2003 do zaplacení, tedy že i toto příslušenství je platební povinností BP a bylo-li prokázáno, že BP provedl úhrady opožděně, pak vznikla BP další povinnost, a to povinnost k úhradě úroků z prodlení počítaných od 14. 11. 2003, avšak pouze z částky 2 568 000 Kč.
24. Žalobce požaduje na tuto část platební povinnosti BP částku 229 501,81 Kč představující 2% úrok z prodlení z částky 2 568 000 Kč od 14. 11. 2003 do 1. 5. 2008. Bylo prokázáno, že na tuto částku BP provedl platbu (platby) později než 1. 5. 2008 (viz. bod 21.), platební povinnost představující úrok z prodlení by tedy byla vyšší. Je ale dispozičním oprávněním žalobce nepožadovat vše, proto soud posuzoval platební povinnost BP (pokud jde o úrok z prodlení) pouze v rozsahu částky 229 501,81 Kč.
25. Bylo dále prokázáno, že BP kromě toho zaplatil částky
- 224 090,86 Kč – zaplacená dne 28. 11. 2011 bezhotovostně na účet soudního exekutora JUDr. Tomáše Vrány z Přerova dle exekučního příkazu č.j. 103 EX 01917/04-43 ze 7. 5. 2008, kterým bylo k uspokojení pohledávky oprávněného – VZP ČR rozhodnuto o provedení exekuce příkázáním jiné pohledávky než z účtu povinného Miroslava P., a to pohledávky, jež Miroslav P. má vůči BP dle rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 3. 4. 2006, č.j. 343/2005-55,
 - 101 665 Kč – zaplacená dne 22. 11. 2011 bezhotovostně na účet soudního exekutora JUDr. Tomáše Vrány z Přerova dle exekučního příkazu č.j. 103 EX 01119/07-23 ze 7. 5. 2008, kterým bylo k uspokojení pohledávky oprávněného – VZP ČR rozhodnuto o provedení exekuce příkázáním jiné pohledávky než z účtu povinného Miroslava P., a to pohledávky, jež Miroslav P. má vůči BP dle rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 3. 4. 2006, č.j. 343/2005-55,
 - částka 4 372,50 Kč – zaplacená dne 30. 11. 2011 bezhotovostně na účet soudního exekutora JUDr. Tomáše Vrány z Přerova jako náklady exekuce.
26. Jelikož shora uvedené částky BP zaplatil na základě exekučních rozhodnutí příkázáním jiné pohledávky povinného a bylo prokázáno, že touto jinou pohledávkou povinného Miroslava P. byla jeho pohledávka vůči BP dle rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 3. 4. 2006, č.j. 343/2005-55, bylo prokázáno, že tyto platby realizoval BP za Miroslava P., který v té době byl věřitelem BP.
27. Bylo tedy prokázáno, že BP zaplatil v přímé souvislosti s tím, co mu bylo zmíněnými rozsudky uloženo, částku 3 044 630,36 Kč, čímž bylo prokázáno, že byla-li celková platební povinnost BP 3 173 712,81 Kč (při respektování toho, že 2% úrok z prodlení byl žalobcem nárokován pouze za období od 14. 11. 2003 do 1. 5. 2008), pak bylo prokázáno, že BP nesplnil svou platební povinnost v rozsahu částky 129 082,45 Kč.
28. Vycházejí ze závazného právního názoru Vrchního soudu v Olomouci, že žalovaný za škodu, která BP vznikla v souvislosti s plněním platební povinnosti vyplývající z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze 7. 8. 2007, č.j. 13 C 343/2005-92 potvrzeného rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2008, č.j. 11 Co 650/2007-141, odpovídá (v podrobnostech viz. usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 2015, č.j. 8 Cmo 102/2015-362 a usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 1. 2018, č.j. 8 Cmo 47/2017-497) dospěl soud k závěru, že žalobce oprávněnost svého nároku v částce 3.044.630,36 Kč prokázal.
29. Na skutková zjištění navázal soud právním hodnocením, a to za použití platné právní úpravy, kterou je dle § 3028 zák.č. 89/2012 Sb. zák.č. 40/1964 Sb. (dále též OZ), zák.č. 85/1996 Sb. (dále též zákon o advokacii) a rovněž zák.č. 99/1963 Sb. (dále jen o.s.ř.) vše ve znění platném v rozhodné době.
30. V intencích ze závazného právního názoru odvolacího soudu (§ 226, odst. 1 o.s.ř.) vyjádřeného v usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 2015, č.j. 8 Cmo 102/2015-362 a usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 1. 2018, č.j. 8 Cmo 47/2017-497, že žaloba Miroslava P.,

kteřou se domáhal proti BP zaplacení částky 2 568 000 Kč s přísl. by nebyla úspěšná, bylo prokázáno, že pokud žalovaný zastupující BP jako advokát dle § 25 o.s.ř. včas nereagoval na výzvu soudu dle § 114b o.s.ř. a zapříčinil tím fikci uznání (§ 114b, odst. 5 o.s.ř.), pak pokud vznikla BP (v souvislosti s tím, že žalobě Miroslava P. bylo vyhověno) platební povinnost, kterou BP splnil, pak tím byla prokázána odpovědnost žalovaného dle § 24 zákona o advokacii.

31. Dle § 24, odst. 1 zákona o advokacii advokát odpovídá klientovi za újmu, kterou mu způsobil v souvislosti s výkonem advokacie. Advokát odpovídá za újmu způsobenou klientovi i tehdy, byla-li újma způsobena v souvislosti s výkonem advokacie jeho zástupcem nebo jiným jeho zaměstnancem než zaměstnaným advokátem; odpovědnost těchto osob za újmu způsobenou zaměstnavateli podle zvláštních právních předpisů tím není dotčena.
32. Odpovědnost advokáta dle § 24 zákona o advokacii, je odpovědností objektivní, tedy bez zřetele k zavinění. V případě, že při výkonu advokacie dojde k porušení povinnosti advokáta a následně, ve vzájemné příčinné souvislosti dojde ke vzniku škody, pak za tuto škodu advokát odpovídá. Příčinná souvislost neboli kauzální nexus (nexus causalis) je pro odpovědnost nezbytný, neboť předpokladem vzniku odpovědnosti je objektivní, kauzální vztah mezi příčinou a následkem. To znamená, že i kdyby k porušení povinnosti advokátem došlo, ale ke škodě by nedošlo, nenastala by ani advokátova odpovědnost.
33. Bylo prokázáno, že žalovaný na výzvu soudu (ve věci žaloby Miroslava P. proti BP) dle § 114b o.s.ř. včas nereagoval. Vychází z premisy, že by žaloba Miroslava P. byla důvodná, nebylo by nereagování na výzvu soudu žalovaným porušením povinnosti advokáta. Uzavřel-li ale odvolací soud, že žaloba Miroslava P. důvodná nebyla, a tímto závazným právním názorem je soud I. stupně vázán, pak z toho je nutno učinit skutkový a právní závěr, že nereagování na výzvu soudu v případě nedůvodně podané žaloby je porušení povinnosti žalovaného (advokáta) jako zástupce BP.
34. V řízení bylo prokázáno, že BP na základě pravomocného rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze 7. 8. 2007, č.j. 13 C 343/2005-92 potvrzeného rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2008, č.j. 11 Co 650/2007-141 vznikla platební povinnost ve výši 3 173 712,81 Kč, na kterou BP (jak bylo prokázáno) zaplatil 3 044 630,36 Kč – tato částka je tedy újmou, kterou žalovaný BP způsobil, a to v souvislosti s výkonem advokacie, neboť nebýt pochybení advokáta, pak by k uspokojení pohledávky Miroslava P. vůči BP nedošlo, tedy že toto pochybení je hlavní a rozhodující příčinou vzniklé majetkové újmy.
35. BP uplatnil vůči žalovanému nárok na náhradu škody, a to dopisem ze dne 13. 2. 2009 a dále též dopisem ze dne 9. 2. 2012. Žalovaný ale BP, resp. žalobci škodu nenahradil, ke dni vydání rozhodnutí tedy činí pohledávka žalobce částku 3 044 630,36 Kč a dále úrok z prodlení v zákonné výši vyčíslený ke dni 9. 10. 2019 v částce 2 379 359,96 Kč.
36. Úroky z prodlení, jež ve svém součtu ke dni vyhlášení rozsudku představují částku 2 379 359,96 Kč jsou součet úroků z prodlení z částky 2 714 502 Kč a to ve výši:
 - 9,25% od 1. 3. 2009 – 30. 6. 2009,
 - 8,5% od 1. 7. 2009 – 31. 12. 2009,
 - 8% od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010,
 - 7,75% od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010,
 - 7,75% od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2011,
 - 7,75% od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011,
 - 7,75% od 1. 1. 2012 do 30. 6. 2012,
 - 7,5% od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012,
 - 7,05% od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2013,
 - 7,05% od 1. 7. 2013 do 31. 12. 2013,

- 7,05% od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2014,
- 7,05% od 1. 7. 2014 do 31. 12. 2014,
- 7,05% od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2015,
- 7,05% od 1. 7. 2015 do 31. 12. 2015,
- 7,05% od 1. 1. 2016 do 30. 6. 2016,
- 7,05% od 1. 7. 2016 do 31. 12. 2016,
- 7,05% od 1. 1. 2017 do 30. 6. 2017,
- 7,05% od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2017,
- 7,5% od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2018,
- 8% od 1. 7. 2018 do 31. 12. 2018,
- 8,75% od 1. 1. 2019 do 30. 6. 2019,
- 9% od 1. 7. 2019 do 9. 10. 2019 (vyhlášení rozsudku).

37. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142, odst. 3 o.s.ř., žalobci, který byl ve sporu procesně úspěšnější byly přiznány náklady řízení představující zaplacený soudní poplatek, tyto náklady považoval soud za nutné náklady účelně vynaložené. Nutno doplnit, že soud by žalobci přiznal cestovné, to však žalobce nepožadoval. Právní úprava sice výslovně nezakotvuje, že statutární města nemají nárok na náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem v soudním řízení, ale v některých případech nejsou tyto náklady účelné, což je zřejmé i z Nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010 sp. zn. III. ÚS 2984/09 (na který odkázal žalovaný), kde Ústavní soud uvádí: „Z ustanovení § 38 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), plyne obci přímá povinnost pečovat o zachování a rozvoj svého majetku a chránit jej před neoprávněnými zásahy. Péče o majetek a výkon vlastnického práva k němu není ponecháno obci na volné úvaze, jako je tomu u jiných vlastníků. Kvalifikovaná starost o majetek obce je naplněním jednoho z veřejných zájmů, ke jehož zabezpečení si obec musí vytvořit materiální a personální předpoklady, a to v rozsahu a kvalitě, která je přímo úměrná množství (hodnotě) a charakteru (svěřeného) majetku. U statutárních měst lze presumovat existenci dostatečného materiálního a personálního vybavení a zabezpečení k tomu, aby byla schopna kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy bez toho, aniž by musela využívat právní pomoci advokátů. Nebude-li jimi v příslušném řízení prokázán opak, nejsou náklady na zastoupení advokátem účelně vynaloženými.“ Ke shodnému závěru dospěl Ústavní soud také např. ve svém Nálezu ze dne 14. 3. 2013, sp. zn. II. ÚS 376/12 a taky v Nálezech ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. I. ÚS 4229/12 či ze dne 14. 3. 2013, sp. zn. II. ÚS 376/12. Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení ze dne 13. 12. 2017 k tomu doplnil, že zaměstnávají-li statutární města pracovníky s vysokoškolským právním vzděláním, lze očekávat, že tito budou schopni řešit právní záležitosti týkající se činnosti zmíněných subjektů, třebaže nepůjde o standardní agendu. V usnesení ze dne 7. 3. 2018, sp. zn. 33 Cdo 2868/2017 pak Nejvyšší soud ČR vyslovil názor, že: „Vždy je třeba přihlídnout ke konkrétním okolnostem případu, neboť si lze představit, že předmětem sporu může být i právní problematika, která přímo nesouvisí s oblastí spravovanou účastníkem domáhajícím se náhrady nákladů právního zastoupení, případně se jedná o právní problematiku velmi specializovanou, obtížnou, dosud neřešenou, problematiku s mezinárodním prvkem, vyžadující znalosti cizího práva, eventuálně jazykové znalosti apod. V takových případech lze shledat postup účastníka, jenž zvolí pro své zastupování advokáta, který se na danou problematiku specializuje, za adekvátní.“

38. Jak Ústavní soud, tak i Nejvyšší soud zastávají shodně názor, že i když jejich stanovisko ohledně neúčelnosti právního zastoupení u statutárních měst zůstává konzistentní, je nutno výrok ohledně neúčelnosti takových nákladů soudního řízení nezbytně vždy řádně odůvodnit. Z výše uvedených důvodů se soud zaměřil zejména na to, zda problematika, jež je předmětem tohoto sporu se nějakým způsobem vymyká z oblasti spravované žalobcem, zda se jedná o právní problematiku velmi specializovanou, obtížnou, dosud neřešenou, problematiku s mezinárodním prvkem, vyžadující znalosti cizího práva, eventuálně jazykové znalosti a učinil závěr, že nikoliv, proto rozhodl tak, že žalobci přiznal pouze nutné hotové výdaje vynaložené v souvislosti s tímto sporem, tedy náklady, které by zaplatil i žalobce, který by advokátem zastoupen nebyl. Soud totiž vzal v úvahu nejen to, že žalovaný zastoupen nebyl, ale i to, že u žalobce (jakož i jeho právního předchůdce) je možné předvídat, že je schopen se v soudním řízení sám zastoupit bez toho, že by

potřeboval využít právního zastoupení advokátem, neboť pouze v případě, že by žalobce prokázal opak, jednalo by se o náklady účelně využité.

39. Jak zdůraznil Ústavní soud, jsou to statutární města, která musí sama u soudu tvrdit a prokazovat, že právní zastoupení advokátem jsou účelně vynaložené náklady, tedy že se jedná o specifické okolnosti případu. Jinými slovy presumuje se, že náklady na právní zastoupení u soudu u statutárních měst jsou považovány za neúčelně vynaložené.
40. Pokud jde o uložení povinnosti žalobci zaplatit soudní poplatek, pak jelikož žalobce navrhl rozšíření žaloby a následně v tomto rozsahu učinil zpětvzetí, rozhodl soud tak, že uložil žalobci zaplatit soudní poplatek představující pouze 20% z poplatkové povinnosti, jež činí 6.455,- Kč, a to v důsledku zpětvzetí této částky.
41. Náklady státu představující svědecké ve výši 1 303 Kč je povinen zaplatit žalovaný dle § 148 o.s.ř.
42. Náklady řízení sestávají ze soudního poplatku z návrhu a jeho rozšíření ve výši 125 090,- Kč a soudního poplatku z odvolání ve výši 152 232 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§251 o.s.ř.).

Ostrava 9. října 2019

JUDr. Eva Slaběňáková, v.r.
samosoudkyně